

LA TUIES

- Aquest gos, aquí on el veus, és tan intel·ligent, que de vegades sembla un homenet.
- Llàstima que no aprengui a pagar les factures de la modista!
- Com s'enten, que no? Ja van dues vegades, que la paga.

DIARIO SEMANAL PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
[SALE HOY]

¡Que esto sea programa de sociedad, economía, rápidos en los encargos y a vivir como se puede!

Minucias para empezar

Vegeta por Barcelona el escritor decadente Alvaro Retana, a quien llaman "El Petronio del siglo XX".

Debe ser el Petronio Gal.

Con motivo de hallarse en nuestra capital tan ilustre huésped, se nota una alza persistente en el precio de los taponos de corcho.

* * *

No se han confirmado los rumores según los cuales el dueño de Casa Verdura había solicitado permiso para instalar un servicio de taxis amueblados, al estilo del "Bar Ambulante", que circuló hace poco tiempo.

Es una lástima, palabra.

o o o

El domingo se celebró un mitin en el Teatro del Bosque, contra las corridas de toros.

Se ha adherido a la campaña prohibicionista la "Asociación de Periodistas", en la que figuran redactores de "La Veu del Clot", "El Eco de la Bordeta" y "La Tribuna de Hostafranchs".

Con tales elementos, ya pueden ir lejos.

o o o

CONSULTORIO

Un apreciable suscriptor nos pregunta cómo se hace para domar a los tigres.

Nosotros, que de esas cosas sabemos un nido, vamos a complacerle en el acto.

Se han intentado varios procedimientos; hacerles escuchar la radio, tocarles un charleston, tocarles lo otro, tocarles lo de

Podemos asegurar que es cierto el movimiento de que se viene hablando desde hace unos días. Lo han experimentado los termómetros en sentido de baja, con gran regocijo de la sufrida clase de castañeras y de las casadas.

* * *

Ha circulado el rumor de que determinados elementos, ante ciertas actitudes, estaban observando una actitud expectante.

Concretando hechos, podemos afirmar que la noticia es verídica, pues todos los autos de alquiler se continúan manteniendo sobre cuatro ruedas.

o o o

Llega hasta nosotros, en el momento de cerrar la presente edición, un grave rumor.

Es que nos acaban de dar una bofetada.

***

A consecuencia de una discusión sobre quien de los dos sabía mejor el mah jong, ayer se suscitó una disputa entre dos socios de la sociedad recreativa "La Codorniz Risueña".

Se asegura con insistencia que eso del mah jong va a dar juego.

más allá, leerles un artículo de Gómez de la Serna o llevarles al cine a ver "El padre Juanico". Pero hay el sistema de la persuasión, que es el más sencillo. He aquí en que consiste:

Se toma un espejo de aquellos que reducen la figura que reflejan. Se le enseña al animalito y se le empieza a hacer: ¡ptss! como quien llama a un gato. El tigre, como se ve

pequeñito en el cristal, y oye que le llaman de aquella manera, se imagina que se ha convertido en un inofensivo morrongo y sigue como seguían los adeptos de Marcelino en sus buenos tiempos.

* * *

Otro señor nos pregunta el mejor sistema para quitarse de encima a una socia que tiene, que no le suelta ni a tres tirones.

Esto ya es más complicado. De todas maneras, le aconsejamos que compre un tomo de versos de Socias Aldape y le lea un par de composiciones cada noche. A las dos semanas, habrá fuga en toda regla.

CONFERENCIA

Sobre el interesantísimo tema "La inspiración del espíritu", dará esta noche en el local del Bar-Tolillo una conferencia ilustrada con chatos de manzanilla, nuestro querido amigo concurdáneo José Fino.

Han prometido su asistencia al acto, sus numerosos sobrinos, admiradores todos del Tío Pepe.

HALLAZGO

En el interior de casa Verdura, ha sido hallada una costilla humana. Tiene veintiseis años, es rubia con ojos azules y muy revenida. Se avisa al marido por si quiere ir a recoger, pues el currutaco que tenía le ha hecho el salto.

BAUTIZO

Ayer mañana, por recadero de Vilafranca del Panadés, nuestro particular amigo don Justo Lar-

go, recibió seis barralones de vino tinto, para expendirlo en la tasca Melado, de su propiedad. Inmediatamente mandó al mozo a la fuente a llenar seis cubos de agua. El acto del bautizo tuvo lugar en la más estricta intimidad, por mor de los clientes.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY-JOY

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal
LA PUNTAIRE

EDEN

Conde del Asalto, 12
LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing
De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche:
El éxito del día
Lo que nunca se vio
El maravilloso espectáculo de las

— 12 PRECIOSAS —
— INGLÉSAS —
y las étoiles americanas

GARSON Y DIETRICH
A las doce noche y una y media de la madrugada

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

L'oblit del delictes

TENIM un amic, quin nom creiem prudent callar, perquè la discreció és cosa molt important, que cada dia retira a la matinada, malgrat ésser casat i tenir una colla de criatures.

Es un home que, tot i estimant a la senyora — la quitxalla, que se li assembla molt, n'és una prova palpable—té gran afició a concórrer a l'Edén, Folies i altres llocs d'esbarjo.

Després, com que és cosa de reparar les forces perdudes, ressopa a la Castellana i es beu un parell d'ampolles de vi.

Naturalment, arriba sempre a casa seva en un estat lamentable.

—Però, home! — li deia l'altre dia la seva dona —. Jo no et dic res, de què te'n vagis amb donotes, però, almenys, no donguis l'espectacle de tornar cada matinada borratxo!

—Què vols que et digui? — féu ell —. Quan t'he faltat, sento la necessitat d'oblidar lo malament que em porto amb tu, i per això bec, per no recordar-me'n!

La higiene moderna

LA gentil T.n. R.s.s, la deliciosa femella a la que va pendre per esposa el nostre bon amic Ricard, vol canviar de pis. A casa seva no hi tenen bany, i ella es mor per la carícia tèbia de l'aigua, en llevar-se del llit.

Cada tarda, doncs, la dona surt de casa seva i se'n va en busca de balcons amb papers.

L'altre dia, la noia va tornar a casa seva vermella com un pebrot.

—Què tens? — li va preguntar en Ricard.

—Ail! Que els homenots són uns pocavergonyes! Figurat' que m'ha seguit un i m'ha dit una cosa!...

I la T.n. es va tornar, encara, més vermella del que estava.

—Bé — féu en Ricard, que és de la mànega ampla —. Què t'ha dit, al cap d'avall?

—Què m'ha dit? M'ha dit que...

Per fi, a l'orella del seu espòs, li va confessar.

En sentir-ho, en Ricard es va posar a riure, tot exclamant:

—Doncs, si et fan proposicions d'aquesta mena, per què no les acceptes, i així no et farà falta un quarto de bany?

Un altre copet

AQUEST copet, no és un dels tres clàssics copets. No: és un copet a la moral, aquesta pobre senyora que de tant grapejar-la, ja no li queda res per perdre. Aquest dia, en una de les presentacions d'en Fleta, una mamà criticava el què

en els concerts (pobres concerts!) deixessin fer revistes en les quals les noies, amb l'excusa de què ja portaven malla, ensenyessin les seves ben modelades formes.

I en B.r.d.s, sempre càustic, sempre a punt de treure punta a tot, intervingué molt oportunament:

—Sí, senyora, donya Elisa, té raó. Jo no hi vaig mai, a veure aquestes noies amb malla. No em diuen res, aquests espectacles. Prefereixo venir aquí, en aquest ambient amable, aristocràtic, ple d'art i de bellesa...

I mentres deia això, tot era mirar el magnífic pitreram de donya Elisa, que semblava una carniceria de nit de Nadal.

Paraules creuades

EN una reunió familiar, passen tranquilament la vetlla resolent problemes de paraules creuades.

Tot d'una, un dels joves assistents pregunta a les nenes que estan assentades al voltant de la taula:

—A veure, una paraula de quatre lletres, que comença amb p, acaba amb a, i als cavalls els hi penja.

Totes les noies es varen tornar vermelles com un pebrot. Les mamàs varen posar uns morros de pam, i els papàs varen fer com si no ho haguessin sentit.

Però, el jovenet que havia fet la pregunta, es va adonar de seguida de la planxa, i per adobar-ho, va exclamar amatent:

—No és el que es pensen, no: és la "pota" del cavall...

"Risa para un año..."

ELS aficionats al cine estan d'enhonorabona. Sembla que aquell inefable "Renzo", que donava conferències en cinta, tornarà aviat a fer de les seves. Ja convenia, perquè feia dies que no féiem més que badallar llegint la "literatura" dels nostres rotuladors, que sembla que s'han empenyat en fer la competència als fabricants de cuplets.

Res, fillets, que tenim "risa para largo".

L'hortolà de Sant Boi

—Diuen que per aquí corren sàtirs, i jo ja fa vuit dies que vinc i encara no n'he trobat cap!

AH, EM CREIA!...

L'ALBERT i en Fabià són dos amics, i l'altre dia, l'Albert, que apreciava a en Fabià com un veritable germà, es presentà a casa d'aquest, amb un posat tot estrany, com si li volgués dir alguna cosa d'importància i no s'atrevis.

En Fabià, que en segons guines coses no tenia pa a l'ull, de seguida ho compregué, i emportant-se'l al seu despatx, l'interrogà:

—Albert, tu tens alguna cosa dintre del pap i no saps com deixar-la anar. Què et passa?

—Veuràs: tu ets el meu millor amic, i és necessari que...

En Fabià, davant d'aquest curt pròleg, començà a sentir com si li burxessin les tripes, però fent un esforç per aparèixer tranquil, digué afablement:

—Segueix, segueix. Veig que el que m'has de dir és greu, però seré coratjós.

—Doncs, bé, Fabià, el teu caixer Enric...

—Què?... Com?... Acaba, acaba!...

—...t'enganya amb la teva dona. En tinc proves...

En Fabià llençà un sospir més fondo que una cisterna.

—Redell, noi!... M'havies fet patir!... Em creia que volies dir que havia fugit amb els diners de la caixa...

Aguirrebigueta

DIALEG EDIFICANT

EN un ball dels marquesos de Benficada, la Riteta, la xarmant filla dels amfitrions, està envescada en íntima conversa amb la seva mare.

Suposem que no cal dir que l'afer de què es tracta, està basat en la determinació presa per la noia, de no volguer-se casar.

—Però, dona — li diu la mare — no siguis ai-

—Creu-me i no siguis tonta: d'aquest món, procura treure'n tot el que puguis!...

—Treure'n?...

—No et desesperis, dona, no et desesperis, que ja te'l tornaré, el moneder...

—Sí, però et quedaràs els diners!

—Tu rai, que portes el llibre de xecs a sobre!...

xís. L'Armand és un xicot de totes les prenes i que val molt. Jo el trobo molt simpàtic i agradable... T'asseguro que és del meu gust...

—Doncs, és una veritable llàstima, mamà... perquè el papà encara és viu, i potser no li semblaria gaire bé...

A. Rambaire

IDILI CAMPEROL

I que en tenia de ganes, en Romeu, de què arribessin les vacances, per a poguer anar-se'n al camp!

I no es pensin pas que en Romeu fos cap admirador fervent de la naturalesa, no. Però ell tenia un desig boig de conèixer l'amor al camp, que tants poetes han cantat en alexandrins i que ha servit d'argument a tantes novel·les galants.

Les vacances varen arribar, perquè en aquest món tot arriba, i en Romeu se'n va poguer anar, per fi, a realitzar el seu somni daurat.

Va agafar el tren i se'n va anar cap a un poblet de la província de Lleida, petit incòmod i avorrit com una ostra. Però ell volia, de totes passades, disfrutar de l'amor camperol.

I, en efecte, l'endemà mateix de la seva arribada, ja havia fet una pageseta, a la que esperava gaudir en l'august i poètic silenci del camp.

Però, quan ell es disposava a collir en els llavis de la gentil criatura el fruit prohibit, la noia li res-

pongué, amb un aplom que va glaçar-lo:

—I ara! Aquí, damunt de l'herba, com les vaques? Vaia uns capritxos! Que no tens cap llit, a casa teva?

F. Orrolla

SI QUE ES ESTRANY!...

L'ANGEL és un aprenent de lliterat que gasta més pretensions d'erudició, que en Pich d'orador. Sempre està al darrera de papers i llibres vells, consultant i apuntant-s'ho tot.

L'altre dia, el vàrem trobar que sortia de l'Ateneu.

—Què hi ha, noi?

—Res, nois, res; ara acabo de sortir de la biblioteca, on he anat a consultar la col·lecció de diaris del 26 de febrer de l'any 1802, dia en què va nèixer en Víctor Hugo, el gran novel·lista. Doncs, bé; en aquells temps, feien els diaris tan malament, que no n'hi ha un de sol que faci constar l'aconteixement...

K. Dolent

—Senyoreta Maria: vol fer el favor de venir, que li dictaré una carta?

—Senyor Josep, per Déu, recordi que avui ja me n'ha dictat dues!

ESTIMACIO

RAFELA, la gentil i xarment filla dels senyors Secuita, acaba de deixar el col·legi, on ha fet els seus primers estudis. Cal fer constar, però, que si fa o no fa, n'ha sortit per l'estil de quan hi va entrar.

Una sola cosa se li ha ficat a la closca, i aquesta és l'estimar i cuidar a tots els animalons, com si fossin persones.

Convinguem en què això d'estimar a les bestioles no és cap defecte, i en què de més a més, es poden estimar a les persones. I com que la Rafela té quinze anys, i els ulls blaus, i els pits molt morvedissos, resulta que un cosinet seu n'està enamorat com un colominet de la primera volada.

Aquest dia, el jove enamorat va comparèixer a casa la Rafela amb un pom de flors com una catedral.

—Té, rateta meva! — li va dir —. Perquè sapigues fins on arriba el meu amor...

I la Rafeleta, agafant el ram tota contenta, va exclamar:

—Ai, què contents que estaran els conills, quan els hi tiril!

Mireu que en va deixar, el rei Herodes!

Miloca Tova

—Si vostè m'ho permet, li diré una cosa que li agradarà molt.

—Escrigui-m'ho en un bitllet de mil pessetes!

EL RIU IMMORAL

ELS rius tenen males bromes. Això no és cap descobriment; tots ho sabem i de tan sabut com és, ja tots ho havem oblidat. Quan un riu s'enfada, no hi valen pas crits, ni gemecs, ni ordres de l'alcalde, ni comminacions, ni amenaces. Un riu, és un riu, i els pobles que tenen la desgràcia de tenir-ne, es pot ben dir que ja han begut aigua.

Ben mirat, els rius només agraden als poetes i als somnia truites. Ells, ells tenen la culpa de tot, perquè en lloc de dir-ne mal i demanar a Nostre Senyor que els assequi d'una vegada i ens envii l'aigua degudament canalitzada, és dediquen a fer-los-hi cançons, a embadalir-se com uns babaus en les seves transparències, a parlar de les seves aigües cristallines i a teixir un seguit de falòrnies i nicieses que Déu Nostre Senyor s'escolta complagut, com si fossin càntics d'àngels, sense fer cas dels homes de seny que, mantes vegades, li han demanat, de la manera ordenada que ells saben fer-ho, que es decideixi a treure aquests mals esperits que segurament es va descuidar damunt la terra.

Sembla mentida, però un riu, sota la seva aparença tranquil·la i joganera, és ço que se'n diu una mala bèstia, o una bèstia de mals instints.

Hi ha riu, que ell sol ha fet més desgràcies que un jutge i que un heroi d'aquests de què ens parla l'història.

Però, per damunt de tots els rius endiastrats, cal col·locar-hi el de Vilamoral. Allò no era un riu: eren els set pecats capitals posats entre dos marges.

I cregueu que si l'haguessiu vist, tan clar, tan transparent, tan remorós i ajogaçat, hi haurieu quedat embadalits, i fins potser haurieu tingut la desgràcia de tornar-vos poetes.

Oh, era un riu traïdor com una mala cosa!

No és que devastés camps, ni assolés poblats, ni s'emportés les collites, ni fes res de ço que acostumen a fer tots els rius que s'estimen. No; el riu de Vilamoral, només feia d'això, de riu. Però, fillets, quina manera de fer-ne!

De bon matí, just sortit el sol, se'l veia córrer tranquil, platxeriós, destrenant les seves aigües perlejantes entre roques i bardisses i saltant en cascades brillejantes com la plata feta rinxols.

En les hores del sol fort, semblava talment que s'adormia sentint el cant de les cigales i el raurau de les granotes.

I cap al tard, quan la lluna començava a miràrs'hi dintre i els arbres de les voreres s'hi desmaiaven, i l'airet l'emplenava de remors i cadències misterioses, ell es fonia en cançons tan dolces i melodioses, que omplia el cap del jovent, i els hi posava un núvol als ulls, els hi feia batre el cor i començava a fer desgràcies entre donzells i donzelles, que prou es veia ben clar que allò era obra del diable.

Mireu si n'era, de traïdor, aquell riu, que contenen que fins les dones casades, quan s'hi acostaven, es sentien totes trasbalçades i si no fugien corrents, se'ls hi encenien les galtes, se'ls hi gonflaven els pits com les velles d'una barca i escoltaven als fadrins, que els deien paraules trèmols, i els hi agafaven les mans i els hi voltaven la cintura, i les feien estremir com si fossin per merèixer...

Ai, riu de Vilamoral,
de les aigües encantades,
que ets la flor de joventut
i el neguit de les casades!

Bé prou que ho deia la corrandà, i quan les corrandes ho diuen, quelcom hi ha de cert, no ho dubteu.

Però un dia, Vilamoral sapigué redimir-se. Les forces vives de la població — perquè Vilamoral també tenia forces vives — acordaren treure's del damunt l'estigma infamant d'aquell riu immoral, i un bell matí, sortiren tots els homes vells i xarucs, armats de cànecs i aixades i enfilaren riu amunt, disposats a fer-ne una de crespà.

Com de fet: en ésser ben enllà d'enllà, que quasi ja tocaven a l'altre poble, es posaren a treballar de valent, doblegaren els seus cossos ressecs com arços damunt de la terra i no varen parar fins a tenir enllestida la seva dèria.

Després de vuit sols i de vuit llunes de treball desesperat, es miraren satisfets, alçaren la vista al cel en actitud despreciativa, i tornaren a entrar a Vilamoral, orgullosos de la seva obra.

Havien canviat el curs del riu! Ja no passava per el poble. Havien esmenat l'obra divina! Podien estar descansats! La moral estava salvada!

Però, ai, que vuit sols i vuit llunes després, tota aquella terra ufanosa i plena d'engúnies i de neguits creadors, s'havia tornat erma i xorca com un desert d'arena, i Déu, quan hi passava, fugia esverat com d'una terra maleïda.

Raó que tenia de fer-ho, perquè haveu de sa-

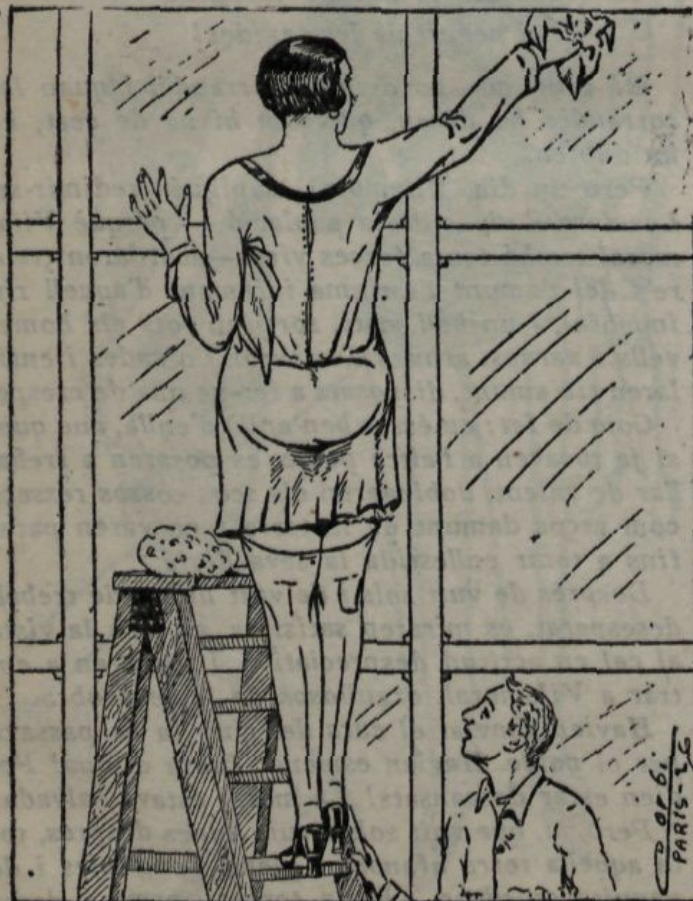
ber que d'aquella terra sense cançons, sense poesia, sense murmuris d'amor, sense nits plenes de lluna, ni aigües remorejantes, ni abraçades, ni petons, ni res que fes dolç el viure, en varen fugir els ocells, els arbres es van morir, les mares sentiren que se'ls hi assecaven les entranyes i el diable en va fer la seva cova preferida...

LAURA BRUNET

ELS PETITS DETALLS...

COM mediant s'ho va fer, ningú no ho sap, però el cert és que la Roseta, la cèlebre planxadora del carrer de Ponent, va anar-se'n a Girona l'any passat, i n'ha tornat ara amb auto, carregada de joies i... amb un marit jove i

—Vols que t'aguanti l'escala, Lluïseta?

—No, noi, no: se't belluga massa...

—Encara pensa tant amb el seu marit, donya Rosa?

—Ai, cada dia més!...

—Cada nit, deu voler dir, veritat?

fort com un roure, capaç de fer la felicitat de la dona més exigent.

Aquest dia, parlant amb la seva minyona, una dona vella que la servia des de que es va plantar de planxadora, vaig voler aclarir un xic el misteri que rodejava el casament de la Roseta.

—Però, com s'ho va fer, per conquistar aquest xicot, jove, guapo i ric?

—Tu diràs, com s'ho va fer! — em contestà la vella minyona —. De la mateixa manera que et treia els calers a tu i a tots els teus amics: valent-se del seu "àngel".

—Bé, sí però, a nosaltres, a canvi dels diners, ens donava...

—El mateix que li dona al seu marit, beneit, el mateix...

—Sí, sí, teniu raó: exactament el mateix, i per això precisament m'estranya que ell no conegués... Com va anar, com va anar, la primera nit?

—Ui, noi, i que n'ets, de manefla!

—Vinga, dona, expliqueu-m'ho!

—Com volies que anés? Al dematí es va llevar, va pendre un bany, es va tirar...

—Ella?...

—Calla, beneit! Es va tirar al damunt tota una

Bé, voleu creure que si la Roseta arriba a estar per merèixer, potser hauria arribat a entabanar-me aquella vella bruixa de criada?

Noi de Girona

LA NOU CASADA

FEIA tres mesos que l'Irene s'havia casat, i el seu maridet ja havia fet notar una línia disgraciosa a la seva cintureta. Ella, prou procurava dissimular el seu estat, però aquest es manifestava en tots els detalls de la seva silueta de bibelot de porcelana.

Aquest dia, en una reunió aristocràtica a la que va assistir l'Irene, un dels concurrents, vell corrido empedernit, la va treure a ballar, i com que durant la dança ella anava un xic pesada, va voler excusar-se, tot dient:

—Sembla impossible, però cada dia m'engreixo més...

I el vell corrido, que tenia en els ulls dues llumanetes com dos foc-follets, va aclarir, maliciós:

—S'engreixa? No, Irene, no: l'engreixen, l'engreixen...

Sara Trusta

—Per favor, senyoret: tingui present que és la primera vegada que serveixo a un senyor sol...

—Bé... ja ho veurem... ja ho veurem!...

ampolla d'essència, es va vestir com un angelet, amb el seu vel i la seva flor de tarongina...

—També?

—També, home, també...

—Bé, sí però, i a la nit, què va passar?

—Què volies que passés? Es van ficar al llit, i ja de llençols per avall, són quatre detalls que ni val la pena de parlar-ne. Lo essencial en aquests casos, és no fer un paper ridícol i vestir bé i fer força goig... El demés, són falornies de la joventut, que una noia experimentada com la Roseta, ni s'hi fixa ni en fa cap cas...

—Ella, no; però, i ell?

—Ell?... Ui, fill meu, ell en fa menys cas que ella. Per alguna cosa el va dotar amb cinquanta mil duros el seu oncle! Per a què apedassés el que ell es creia que havia fet malbé. I doncs, que et creies que baixava de l'hort, el marit de la Roseta? Tira, home, tira, que quan tu hi vas, ell ja hi torna! Ves, si a tu t'ofereixen cinquanta mil duros, si t'hi hauries pensat gaire!... Hi han coses tan insignificants, que ni val la pena de parlar-ne! No trobes?...

—Com ho faré, per dir-li que em dongui mil pessetes? Em sembla que lo millor és començar per treure'm la bata...

ES CLAR!

AL "saló" de casa l'Angeleta, les nenes, mentre esperen que vagin arribant els habituals parroquians, estan discutint acaloradament.

L'Antònia és la que mou més rebombori, a pesar de què les companyes tracten d'amansir-la un xic.

—Però, dona, no siguis aixís! Que no ho comprens, que és un beneit!...

—Un beneit, un beneit?... Un paveró, és! Ves d'on s'ho ha tret, que jo he sigut la seva "querida"?... Ah, si jo fos un home!

La Manela l'interrompé:

—Justa, noia, justa! A bon segur que si fossis un home, no ho diria!...

Ara Rai

UI, AQUELLS TEMPS!...

EN Muller, l'acabdalat importador de bacallà d'Escòcia, està ja fins a la punta dels cabells dels seu bordegaç. Raó que té, per xó, el pobre home. El seu noi, en Lluís, es passa tot el

—No sent una emoció molt forta, molt forta?...

—Ai, sí que la sento, però no sabia que se'n digués "emoció", d'això!

—Espero que amb aquest collaret estaràs contenta...

—Alguna vegada havies de deixar-me satisfeta, noi...

dia no fent res de bó al despatx, i tota la nit fent tot el mal possible pels cabarets, concerts i cases hospitalàries.

—Mira, noi — li diu el seu pare, amb una cara de pomes agres que fa fredat —. Això no pot continuar aixís. Ets un inútil. No serveixes per res. Tu mateix t'hauries de donar vergonya de les bestieses que arribes a fer.. Tens ja vint anys i has de saber que jo, als quinze, vaig entrar de meritori a casa del senyor Caparà, als divuit ja era apoderat i als vint-i-tres, era soci de la casa, amb tant de capital com el mateix senyor Caparà. No et fa pena, en canvi, veure que tu no series ni admés al despatx d'una casa de comerç?...

I el noi, com si de cop i volta s'hagués tornat una persona sèria, observà:

—Oh, papà, aquells temps... aquells temps!...

—Què vols dir, amb això?

—Quins temps aquells, per fer carrera en el comerç!... No oblidis que llavors es portaven els comptes d'una manera molt rudimentària, que el senyor Caparà tenia en tu tota la confiança, que tu portaves la caixa... Oh, aixís, rai, papà, també n'hauria fet, jo, de carrera!...

En Muller va girar qua, i mai més no va parlar al seu fill de com havia començat la seva fortuna.

K. K. Tua

ALVOLTANT DEL BRASER

CURIOSITAT FEMENINA

EN Perot de la Gleba, tenia fama a Vilafranca de posseir una... una... — com rediantre vos ho diré, jo, ara? — una... naturalesa molt desenvolupada. Totes les noies en parlaven a cau d'orella, i quan ell passava se'l miraven de qua d'ull i es tornaven totes vermelles.

No és que les noies de Vilafranca siguin malicioses, no. Són més de bona pasta que les seves cèlebres coques! Però allò d'en Perot, aquella naturalesa tan desproporcionada, sols de pensar-hi, els hi feia venir una mena de basqueig que ni elles mateixes sabien explicar-se els motius.

I ves quina cosa més estranya: en Perot, alt i fort com un roure, es va anar a enamorar d'una baldufeta que no alçava pas més de set pams de terra.

I cregueu que s'estimaven com dos angelets! Era tan innocentot, en Perot! Era una criatura, una criaturassa molt gran, però sense un bri de malícia.

La que en tenia, de malícia, era ella. Menuda, menuda, podieu anar-li al darrera amb un flaviol sonant! Era un sac de picardies i totes se les pensava per fer avergonyir a en Perot.

—Mira, tu — li deia un dia — em sembla que no ens podem pas casar, perquè totes les noies diuen que tu i jo... que tu i jo... som massa diferents, vaja!

I en dir això, li picava l'ullet i ell es tornava vermell com un tomàtec.

—Bé, no en facis pas cas — responia ell a batzegades —. Sabs què són, tots aquests enraonaments? Enveges, ve't-ho aquí! Quan te diguin això respon que en Perot té prou enteniment per saber on ha d'aturar-se...

I com que en Perot era un xicot de paraula, quan va tenir prou dinerots recollits, es va tirar trona avall, i els dos núvis es varen casar i tot va anar com una seda.

Però, ve't aquí que al cap de set o vuit dies del

casori, una nit la doneta d'en Perot li va dir, com si no hi toqués i fent-li les magarrufes que tant li agradaven al seu marit:

—Sabs, Perot, que volia dir-te una cosa...

—Digues-la, dona, digues-la...

—Doncs, mira... que per mi, sabs? no em fa res que perdís un xic l'enteniment...

Vilafranquí Xiroi

CONTE DE FADES

CONSTI que havem dit de fa-des, i que no val malpensar. Això que ara vos contaré, va passar... va passar... Bé, és igual; no val la pena de saber-ho, on va passar. Però que va passar, això ho podreu veure tots, sinó amb els ulls, amb l'imaginació.

Doncs, sí, ve't aquí que una vegada hi havia una reina molt poderosa i molt formosa, que s'havia quedat vídua. Mireu si en devia ésser, de formosa, que un dia, en presentar-li els seus homenatges un guerrer vestit de còta de malla, se li va aixamplar tan el cor, que va rompre l'armadura. Consti que he dit el cor, i consti altra vegada que no val malpensar.

I aquesta reina tan formosa tenia un patge ros i bonic com un matí de primavera, que se'n va enamorar com un colominet.

Ella, tot era riure en veure'l tant trist i ullerós, i un dia el va cridar, se'l va assentar a la falda i li va dir, tota carinyosa:

—Mira, patge meu: ja sé que estàs enamorat de qui no pots estar-ne, però perquè vegis que tinc bon cor, enlloc de penjar-te d'un marlet, et faré una promesa.

—Oh, missenyora! — exclamà el patge, agenollant-se als seus peus—. Parleu, que les vostres paraules seran el bàlsem goridor de les meves engúnies.

—Doncs, bé, bufó, agafa el burret que hi ha a

les meves caballerisses, puja damunt seu i veste'n pel món. Quan hakis lograt que el braç et creixi un bon xic més de la mida que el tens ara, torna, i seré teva.

El patge, ple d'esperança, va muntar damunt del burret i se'n va anar camps a través i muntanyes enllà.

I ve't aquí que en arribar a les voreres d'un riu molt ample, va veure una noia jove que s'estava ofegant.

Valerós com era, no s'hi va pensar gens i es llençà al riu, salvant a n'aquella noia d'una mort segura.

—Mira — li digué aquesta, una volta asserenada —. Jo sóc una fada, i et donaré el què em demani's.

Sentir-ho el patge i mirar-se al burret i a la fada, tot va ésser u.

—Vui... vui... un braç com el del burret.

—Ja el tens! — digué la fada.

I desaparegué com per art d'encantament.

Podeu comptar el patge, en veure's amb aquell braç tan formós! Va saltar damunt del burret, i en un tres i no res va ésser altra vegada al palau.

—I doncs, què et porta tan aviat? — li va preguntar la regina.

—Mireu, senyora, què em porta!

I victoriós, va treure el braç de dessota de la capa.

La regina no tingué més remei que donar-li el què li havia promés i mentres li donava, li va fer explicar el què li havia passat.

Quan el patge hagué callat, la regina, tota somniosa, mormolà amb gran recança:

—Quina llàstima, patge meu, que no t'emportesis el més fogós dels meus cavalls!...

Paqitu París

GAT ESCALDAT...

An'en Badó, un pagès que estava més tip de la seva dona que de menjar patates, va tenir la sort de què se li morís. L'home, és clar que feia cara d'apenat, però per dintre estava ben content de la seva sort.

El dia de l'enterrament, va anar el cotxe a buscar-la, i en passar pel camí reial, amb els sotrats, va passar una cosa que encara cap dels habitants d'aquell poble no s'ha sabut explicar: la morta va començar a pegar cops a la caixa i a cridar desesperadament.

El metge, prou els hi deia:

—No fugiu! No vos esvereu, que es tracta d'un cas de catalèpsia!

Però, sí, sí: els pagesos, cames ajudeu-me, no

van parar fins que cada u va estar ben tancadet a casa seva.

El més malhumorat pel fet, era en Badó, que ja es creia vidu, i ara havia de tornar a rossegar a la Pona, la seva dona.

Però, amb calma i paciència, tot arriba en el món, i en Badó, cinc anys després, va tornar a veure com s'emportaven a la seva muller.

I aquest cop no es va pas deixar enredar. En arribar al camí reial, es va posar prop del cotxer que guiava, i mirant ara a terra, ara a dalt, tot era anar dient:

—Ves amb compte, Tonet, que ara ve un sot! No badis, que ara ve aquell troç mal engravat! No vagis de pressa! No facis córrer els matxos, que hi acabem d'ésser, i a veure si per una mica me l'haig de tornar a emportar a casa!...

K. K. Tua

CORRECCIO BRITANICA

MISTER Hios, és un home correcte, com ho són tots els seus compatriotes. Aquest dia entrà en un bar i, encara que anava a la vella, es mantenia en una actitud impecable.

—John... un cocktail... — demanà cerimoniós, com si es trobés en plena reunió aristocràtica.

De sobte, deixà de beure i preguntà amb un cert esverament:

—John: estic correctament vestit?

—Oh, yes, míster! — respongué el barman.

—John, mira'm els pantalons: estic correctament cordat?

—Oh, yes, míster.

L'anglés va fer una ganyota com si l'hagués picat una vespa.

—Què vos passa, míster? — li preguntà el barman.

—Què em passa, John? Que si estic correctament cordat, n'he fet una com un cove, perquè aquest beneit — exclamà, mirant-se la cama esquerra — es veu que no ho sabia, i s'ha cregut que erem al water!...

A. Boca d'Or

Conte premiat en el número passat:

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

SI ES DESCUIDA!

GLOBEOL DA FUERZA

Necesario para bien vivir. — Agotamiento.
 Enfermedades nerviosas. — Neurastenia. —
 Anemia.

Un mes de enfermedad quita un año de vida.
 EL GLOBEOL quita la enfermedad aumentando las fuerzas de resistencia.

L'ANGELINA està més enamorada que un colomet de la primera volada, de l'Albert, el seu promès. Tots dos s'estimen com boigs, però el destí ha fet que l'un visqués a Sant Pau i l'altra a Sant Pere. I, és clar, com que no tenen altre medi, totes les seves relacions les tenen per carta.

L'altre dia, l'Angelina, que estava cosint en companyia de la seva cosina la Pilar, va rebre carta del promès, i per a demostrar a la seva companya la passió que l'Albert senti per ella, es posà a llegir la carta en veu alta.

Deia així:

"... per tu, volguda Angelina, jo sóc capaç de tot. Pel teu amor, jo sóc capaç de llençar-me a les més arriscades empreses, de creuar els mars, de renunciar a fumar i tot..."

L'Angelina, vessant de satisfacció per tots quatre costats, es mirà somrient a la seva cosina, com volent dir: Què et sembla? — i continuà:

"... i demà diumenge, si no continua plovent com fins ara, et vindre a veure una estoneta..."

Kar K. Mal

QUASI RES!...

EL senyor Rexacs, l'acabdalat banquer, té una querideta molt amable i complaenta, a la que ell no sap negar res. Li ha comprat ja dos "Citroens", perquè el primer el va esclafar contra un arbre, i com que la "petita" s'ha encapritxat en tenir un auto per a ella sola, per a anar a fer "goma" al Passeig de Gràcia, no ha tingut més remei que afliuixar la borsa per segona vegada...

L'altre dia, en Josep, el corredor de la casa venedora, el va anar a trobar.

—Què, li manca gaire a la Carmeta, per aprendre a portar l'auto?

—No, uns cinc o sis...

El corredor l'interrompé:

—Mesos...? Setmanes...?

El senyor Rexacs mogué tristament el cap:

—No, senyor, no... Li manquen... reventar cinc o sis cotxes...

Retallet

—Prou, home, prou! Estic ja que no puc dir fava!...

—Ho veus, dona, ho veus, com és veritat el que et deia de l'EROTYL?...

Erotyl

és el producte magn per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

LA Veu" va publicar un solt, indicant, a més dels escriptors i filòlegs ja proposats, a en Pere Pujol i a l'Adolf Marsillac per a ocupar els llocs de l'Acadèmia Espanyola en representació de la literatura catalana.

En Pujol ens ha assegurat que no sap de què va.

En Marsillach ens diu, en canvi, que "La Veu" s'ha equivocat, i que el contrincant seu no és en Pujol, sinó en Vidal i Barraquer.

Nosaltres, millor informats, podem assegurar que la candidatura que avui té més probabilitats de sortir triomfant, és la d'en Moraguetes pels clàssics i la d'en Lluís Capdevila, pels futuristes.

Les dames i damiselles trobarien encertada aquesta candidatura, que és força justificada.

***

LALTRE dia van fer córrer per Barcelona que en Puig i Ferrater anava a dedicar-se al cultiu de la novel·la blanca.

Avui, en ple coneixement de causa, podem assegurar que no és cert que l'autor de "La dona alegre" es proposi fer dentetes a n'en Folch i Torres.

"Aun hay clases y aun hay tiempos, —en Puig deu haver pensat— i tenim que reconèixer que l'home ha estat encertat.

ooo

Al "Eden" van debutar dissabte les belleses del "Black Botton Folies", de l'"Apollo" de París. Són catorze dames que fan d'escultures animades i que nosaltres retocaríem amb el cisell amb molt de gust.

Si així segueix en Corzana, amunt anirà l'"Eden", i l'amo guanyarà quartos, i estarà alegre i content.

***

CADA dia anem éssent un xic més morals, però és de doldre que aquestes onades de moralitat coincideixin quasi sempre amb una misèria que fa tremolar les pedres.

Si no fes fàstig, faria riure, tant parlar de moralitat, tant ficar-se a les cases dels altres, i en canvi no recordar-se cap d'aquests senyors ultramorals, que en les barriades obreres viuen tres o quatre famílies en el mateix pis, en una horrible barreja de sexes que fa tremolar les ales dels que no som tant morals, i que moltes cases d'aquestes quasi estem segurs que són propietats dels senyors que s'espanta davant d'un xisto xiroi per fer riure a les criades.

I si els senyors moralistes volen fer moralitat, que consultin la consciència, i els dirà alguna veritat.

ooo

EN Retana ha estrenat al "Folies" una animaladeta de les seves, i sembla que no ha tingut gaire sort. El pobre "Folies", d'un quant temps ençà, sembla que estigui deixat de la mà de Déu. Ara, només els hi faltava en Retana, per acabar-los d'adobar.

Però és el que ell deu dir-se: "—A mí lo mismo me da, mientras pueda alguna pieza, de vez en cuando estrenar."

L'Afarta Pobres

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Atonia
Ronquera

Venda: SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

Per irrigacions. Higiènic i desinfectant.
Perfumat, no taca ni embruta.

Es ven a ral el sobre a totes les farmàcies.

LA MASCOTA

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1. SAN RAMÓN. 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 3221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meuble

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circ Barcelonés

Tèlèfon 4668 - A.

SABEU QUE ES UN BETTER?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic
Un sobre BETTER val 50 còntims i una capsa d'alumini contenint tres BETTER val 2 pessetes
De venda: Farmàcia: Unió, 5 (Oberta tota la nit)

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
Barcelona

EPI... EPI...
No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques Per bons lavatges . higiènics: Per bons polvora de matar cabres:... L A MUNDIAL. ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL**

que la trobareu per **DOS PESSETES,** al Carrer de l'Ulló, n.º 5. Farmàcia

PURGACIONES

uretritis y toda clase de fluxos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con s conocidas

GRAJEAS AUSTI cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Rambla de las Flores, 14

¡¡lo más inyecciones!! ¡¡lo mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrías, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalà, Rambla de las Flores, 14, etc.

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

AVENTURAS GALANTES DE JACOBO CASANOVA

Esplèndida il.lustració — 30 cèntims

Granada en Cataluña

BARNOCTURNO
Resopones econòmics — Vinos y licores de todas marcas - Precios limitados
S. OLEGARIO, 27

Demaneu cada dimecres

La Novela Frívola

El dels pantalons d'elefant: — Vatuà, també m'ho podrien haver dit, que per aprendre a ballar el xarles, primer havia de passar per el gimnàs.

Antoni Tàrradellas